

HALOTTAINK

- Czuczor Pál esp.-pléb. Szimón (Zemné); tem. jan.23-án (78,53)
Janovits Ödön esp.-pléb. febr. 6-án; tem. Dunaszerdahelyen (85,60)
Sebestyén Gyula c. esp., ny. pléb. febr. 10-én Csákváron; tem.
Jászárokszálláson (92,68)
Németh Lajos érs. tan. febr. 17-én Székesfehérvárott; tem. Budapesten
(71,46)
Aczél István ny. csatári pléb. febr. 17-én Magyarpolányon (71,49)
Nagy György pléb. febr. 20-án Pozsonyban; tem. a ruzinovi temetőben
(35,12)
Dr. Bálint József p. tan. febr. 21-én Pécssett (87,61)
Török Ferenc kiérd. főesp., c. kanonok febr. 22-én Székesfehérváron;
tem. Abán (81,58)
Kövecses Géza győrhgyi prépost, kanonok febr. 29-én Győrben (82,57)
Németh Károly várvölgyi pléb. márc. 4-én (63,37)
Holovics Flórián S.J. márc. 10-én Pannonhalmán (85,68,55)
Tóth Pál mosonszalnoki pléb. márc. 11-én; tem. Mosonban (61,30)
Dr. Spaczel István ny. lelkész márc. 21-én; tem. a budapesti új
köztemetőben (77,52)
Pálkás Sándor ny. kispiai pléb. márc. 23-án Szabadkán; tem.
Temerinben (74,49)
Dr. Timkó Imre hajdudorogi püspök márc. 30-án Nyíregyházán; tem.
Máriapócsan (68,44,14)
Szilveszter Sándor tb. kanonok, ny. pléb. ápr. 4-én Sepsiszentgyörgyön
(87,61)
Szokolyi Alajos prépost ápr. 7-én Székesfehérváron; tem.
Bernecebarátiban (87,58)
Dr. Benőcs Zoltán Ambrus O.M.C. pléb., pro-provinviális ápr. 7-én
Aradon (73)
Takó Gábor c. esp., bakonyjákói pléb. ápr. 10-én Pápán; tem.
Bakonyjácón (71,45)
Járdán József tb. kanonok, kápolnai pléb. ápr. 15-én (78,53)
Szabó János György lelkész ápr. 20-án Budapesten; tem. Árpádhalmon
(37,12)
Belák J. Zoltán rozsnói káptalani helynök; tem. ápr. 25-én (75,49)
Fábry Miklós esp., pléb. ápr. 25-én (65,40)
Zoltványi László püsp. tan., ny. nagykanizsai pléb. ápr. 29-én; tem.
Nagykanizsán (88,65)
Tóth István Antal O.S.M. testvér máj. 5-én Pannonhalmán (72)
Balogh Lajos Sch.P. ny. gim. tanár máj. 10-én Budapesten (75,56,49)
Dr. Csigi Imre kanonok, nagyprépost máj. 11-én Pécssett (76,53)
Moldován Ernő Artúr O.F.M. május 11-én Belényesen (76,51)
Laki László kerkakutasi pléb. máj. 13-án; tem. Csesztregen (41,17)

Dolmány István Vendel O.Cist. p. tan., nagyvenyimi pléb. máj. 16-án
(68,44)

Dr. Közi Horváth József pápai prelátus május 26-án Oberhachingban
(NSZK) (85,61)
Elhunyt paptestvéreinket foglaljuk mementóinkba!

BOGNÁR FERENC

(1916-1987)

Melegsívű paptársunk Pozsonyban született, mélyen vallásos családból. A testvérek közül hárman lettek papok. Először az iskolanővérek közé került, s ez az indulás rányomta a bélyegét egész életére: nagyon szerette a gyermekeket, igen sokat törődött velük.

Imádságos lelkületére vall, hogy már váci teológus korában Piusnak szólították társai, s ez a név rajta maradt élete végéig; még a püspök atya is így emlegette. 1940-ben szentelték pappá. Rövid ideig Tiszakürtön működött, majd Tiszaújfalura került lelkésznek az újonnan alapított bencés oblaták gondozására.

1946-ban Pestszentimrén káplán, ahol romokban találta a templomot, a plébániát és a kultúrházat. A súlyos beteg plébános mellett nemcsak a hitoktatást végezte lelkiismeretesen, hanem a romok helyreállításán is annyit fáradozott, hogy főnöke halála után ő vette át a plébániát. Tíz évi pezsztentimrei működése alatt rendbehozott mindent.

Főpásztor – látva rátermettségét – áthelyezte plébánosnak Vecsés-Andrássy-telepre, ahol tető nélkül állt az épülő félben maradt templom, s az a veszély fenyegette, hogy lebontják. Ismét az építkezés gondja szakadt rá. Húsz éven át súlyos cukorbeteg volt, mégis fáradhatatlanul javította, szépítette a templomot: padokkal, fűtéssel, modern világítással, új liturgikus térrel látta el.

Halmitelepen is szép kápolnát építtetett. Plébánossága idején sok, Szabolcs-Szatmárból jött szegény család telepedett le a kerületben. Velük szemben tanúsított készsége mutatta meleg szívét: minden családot személyesen felkeresett. Betegeskedése időszakában pedig, amikor ereje és ideje már nem futotta erre, lelkipásztori sorokat intézett hozzájuk, közölte velük a szentmisék rendjét, a hitoktatási lehetőségeket, és minden tavasszal felkereste legálább azokat a családokat, ahol elsőálldozó vagy bérmálldozó korban levő gyermekekről tudott.

Amikor súlyos betegsége már ágyának döntötte, háziiorvosa egy-egy injekcióval pár órára felerősítette, hogy misézni és gyóntatni tudjon. Gondosan elkészített végrendeletében írta: atya, testvér, jóbarát és pásztor akart lenni. Ezt főpásztorra így igazolta s egészítette ki temetési búcsúbeszédében: "Mindezt hősies fokban teljesítette." Buzgó papi működését az osztrák iskolatestvérek 1987. évi I. sz. körlevelükben meleg hangon méltatták.

Paptestvére

RÓZSAVÖLGYI LÁSZLÓ

(1919-1987)

1987. augusztus 2-án rövid szenvedés után, a budapesti Székes úti kórházban meghalt Rózsavölgyi László atya. – Bámulatos volt szorgalma és ügyessége. Mindenik beszédét leírta s megtanulta. Azt az utolsó is, amelyik elmondására július 26-án elindult. A halálos ájulás vette ki kezéből ajtója kilincsét. "A fák állva hálnak meg." Esése után még egy hetet élt.

Reáliskolába járt és gimnáziumban érettségizett. De megszerezte az érettségi diplomát a közgazdasági technikumban is, és vizsgázott, mint mérlegkepes könyvelő. Kiváló gyorsíró, gépíró volt. Perzsaszónyegyet csomózott a kedvelt Szeretet Otthon kápolnájának falára: igen szerette azt a XXIII. János Szeretet Otthont, amelynek építóanyag beszerzője majd gondnoka volt. Ismerte az épület minden csövét, huzalját, s később, mint lelkész is, tudott a ház minden lakójának ügyéről-bajáról.

Akik káplánként, lelkészként, építkező plébánosként és pedagógus hittanárként ismerték, egyaránt kiválóan tartották. Megvolt benne a szilárd teológiai tudás, a nevelői okosság és a gyakorlati tájékozottság. Ifjúsága óta tagja volt a Regnum Marianum közösségének. Velük volt jóban, rosszban, és haláláig kitűnő munkát végzett. Máriás lelkületű volt. Élete utolsó évében trabantjával végigjárta a Mária-kegyhelyeket. Büszke volt arra, hogy még Fatimáig is eljutott. Halála előtti csütörtökön is Mariazellből tért vissza az otthon zarándokaival: vasárnap leesett a lábáról.

Beszentelése aug. 13-án volt, és 27-én helyezték nyugalomra a kelenföldi templomban.

Emődi László

Dr. KARDOS JÓZSEF

(1922-1987)

Őt gyermekes kereskedőcsaládból származott. Édesanyját korán elveszítette, de emléket egész életében szeretettel ápolta. Gyakran emlegette egykori tanárának, Schütz Antalnak a mondását: "Beati bene nati". Ezt úgy is lehet fordítani, hogy boldog az az ember, akit jó szülőkkel áldott meg az Isten, de azt is jelenti, hogy boldog, aki egészséges szervezetet örökölt. Iker gyermek volt és gyenge fizikumú, s ez elkísérte egész életén át. Sokat kínlódott, számtalanszor megoperálták. Többek között kivették orrsövényét, s így a szagokat nem érezte, az ízeket nem élvezte. "De ízlésem azért van" – mondogatta. Csakugyan: a Teremtő ügyes kézzel áldotta meg, kitűnően rajzolt, festett, mindenféle kisebb javításokat elvégzett.

Egyéniségéből számos értékes vonást emelhetünk ki: Szobájában őrizte azt az emléklapot, amelyet a Központi Szeminárium spirituálisától kapott eukarisztikus buzgóságáért. Szentbeszédeire lelkiismeretesen felkészült, és volt magvas mondanivalója. A szentbeszéd előtt mindig a Szűzanyához imádkozott. Kápláni beosztásban dolgozott Ludányhalászában, Piszkén, Budapest-Terézvárosban, Budapest-Ujlakon. Hat évig volt lelkész Mátaverebély-Szentkúton, plébánoshelyettes Krisztinavárosban, Felsőlágymányoson. Plébánosként működött Budapest Krisztus-Király, majd Budapest Bakáts-téri Szent Ferenc plébánián.

Jó szívét, segítőkészségét mindenhol tapasztalták. Különösen nagy szeretettel karolta fel paptestvéreit. Dr. Endrey Mihály atyát, a későbbi váci püspököt éveken át látta vendégül, de világiak is bármilyen kéréssel fordulhattak hozzá.

Paptestvére

Dr. LEGÁNYI BÉLA NORBERT O.S.B.

(1906-1987)

Norbert főapát úr 1906. május 24-én született Budapesten. Középsikolai tanulmányait a budapesti Széchenyi István főgimnáziumban végezte. Érettségi után 1924-ben lépett rendünkbe. A Tanárképző Főiskolán matematika-fizika szakon tanult. 1930-ban szentelték áldozópappá. Utána egy-egy évig győri, majd pannonhalmi tanár. 1932-ben Pannonhalmán házgonnok. 1935-től Esztergomban, Győrben és Pannonhalmán volt gimnáziumi tanár. 1941-től 1942-ig Balatonfüreden fűrdőigazgató. Majd Pápára került gimnáziumi tanárnak 1946-ig. Utána egy évig Esztergomban tanított: 1947-ben lett községi gimnáziumunk igazgatója, egy évvel később a községi rendház főnöke. 1950-ben Pannonhalmán gimnáziumi igazgató. 1952-től lett főmonostori perjel. 1956-ban újra tanár a pannonhalmi gimnáziumban, majd 1957-ben ismét a gimnázium igazgatója. 1958-tól a Rend főapátja 1969-ben történt fölmentéséig. Ezután hét évig a székesfehérvári Papi Otthon lakója. 1976-ban tért vissza Pannonhalmára, ahol csendes visszavonultságban, de a közösségi istendicséretben és szentmiséken mindig buzgón résztvéve élt haláláig.

Egyéniségét a szinte minuciózus rendszeretet és pontosság jellemezte. Szobájában soha nem lehetett rendetlenséget látni; puritán egyszerűséggel vette magát körül. Embertársaival, rendtársaival és diákjaival szembeni magatartását tartózkodás jellemezte, bár egyesekkel szemben tudott kedvességgel is viselkedni. Zárkózott volt, belső világához nem engedett másokat közel, s csak ritka jó barátai előtt nyílt meg bizonyos mértékig. Szerette maga körül a csendet, s ezt a kolostorban másoktól is szigorúan megkövetelte.

Minden rábízott feladatot, megbízatást lelkiismeretes, aprólékos gondossággal teljesített, de ezt megkövetelte beosztottjaitól is. Nem sajnálta a fáradságot, hogy sokszor a legapróbb dolgoknak is személyesen nézzen utána. Mint tanár, kemény kötelességteljesítést kívánt meg diákjaitól; szigorúsága miatt féltek is tőle.

Nagyon szerette a komoly, klasszikus zenét; nemcsak hallgatója és élvezője volt, hanem maga is elég jól játszott hegedűn, és tanár korában szívesen vett részt kamarazenélésben vagy baráti vonósnégyesekben. Olvasni is szeretett, de csak komoly irodalmat vagy szakkönyveket. Szívesen foglalkozott statisztikával.

Főapátsága alatt elsősorban a belső rendi élet elmélyülését szorgalmazta, ezért határozta el már a Zsinat rendelkezése előtt a nagykáptalan összehívását. Közös imánk és istentiszteletünk megújulása is az ő idejében kezdődött. Ő maga mindig példamutató módon vett részt ezeken. A rendi fegyelmet is igyekezett előmozdítani. Lelkén viselte az aposztatált rendtársak sorsát, és sikerült is többük ügyét a Szentszéknél rendeznie. Kintélő rendtársaink közül többeket behozott újra a rendi közösségbe. Mint főapát, kétszer vett részt a Zsinat ülészekain. Szívesen segítette a beteges Papp Kálmán győri püspök urat főpásztori munkájában bérmálások alkalmával.

Távolságtartó, következetesen pontos munkát megkövetelő egyénisége nem minden rendtársa számára volt megnyerő, s az állami hatóságok előtt is "persona non grata" lett. De volt ereje és alázata ahhoz, hogy felmentését kérje főpásztori megbízatása alól. Ez az alázat tette őt arra is képessé, hogy amikor visszakerült a főmonostorba, szerény, csendes visszavonultságban éljen.

Panaszos szó nélkül viselte mind súlyosabbá váló egészségi állapotát: halálát a fellépő, későn felfedezett és már gyógyíthatatlan gyomorrák okozta. Napokig tartó haláltusa után, 1987. május 13-án este szólította magához az Úr, amikor a rendi közösség a vecsernyét énekelte. 1987. május 20-án temették el a Boldogasszony kápolna kriptájába, a Bazilikában érte mondott szentmise és gyászszertartás után. Temetésén számos rendtársán és a rokonságon kívül Dr. Paskai László érsek-prímás, több püspök, sok világi pap, számos régi tanítványa és tisztelője is részt vett

Rendtársai

P. JÄGER OTTOKÁR S.D.S.

(1914-1987)

Jäger György, a szegedi piarista gimnázium növendéke szerzetespapi hivatást érzett magában. Lelki atyjától kért tanácsot. Ez többek között kezébe adta a Szalvatoriánusokról szóló német nyelven megjelent könyvet. Az akkori általános főnök őszinte és nyílt sorai a rend keletkezéséről, alapítási nehézségeiről, az alapító életéről annyira imponáltak neki, hogy felvételét kérte a temesvári rendházba, ahol az atyák 1898 óta két plébánián működtek. Prohászka püspök iránti tiszteletből szerzetesi nevének Ottokárt választotta. Első fogadalmát 1933-ban tette le az akkori Heizendorfban (Ma Bagno Lengyelországban). Pappá 1938-ban szentelték Passauban. Visszatérve Temesvárra, kápláni minőségben hittanárként működött, legényegylet vezetett. Észak-Erdély visszacsatolásakor Temesvár Romániában maradt. Onnan el kellett jönnie. Újverbáson (Bácska) állami fiúinternátus vezetésében vett részt, ahonnan a partizánok miatt kellett távoznia rendtársaival együtt. Egy ideig Kistarcsán fogva tartották, majd a váci egyházmegye több városában káplánkodott, végül plébános lett. Kitelepített nővére meglátogatásakor, 1972-ben kint maradt Németországban. Évfolyamtársai közül néhányan a rend stinfeldi (Eifel) kolostorában működtek; hozzájuk kíváncszott. A teológia új világában az ő tomisztikus beállítottsága nem remélhetett sok megértést.

Eleinte kisegítőekre járt, majd egy évig nyugdíjas otthonban házi- lelkes volt, végül Oberformingben öt évig plébánosi teendőket látott el. Rendi rekollektciók alkalmával társai értékelték hozzászólásait, még akkor is, amikor lassú vakulása miatt csak rádiószakelődások hallgatásával tudta magát tovább képezni. Súlyos cukorbetegsége miatt 1979 óta fokozatosan gyengítette szervezetét, majd megvakította.

1987 Nagyboldogasszony ünnepén szólította magához az isteni Üdvözítő, akinek társulatában (Isteni Üdvözítő Társulata = Societas Divini Salvatoris = SDS) szolgáltta őt.

Temetésén felolvasták végrendeletét, amelyben közli, hogy lelkiismerete mindvégig gyötörte, amiért elhagyta magyarországi híveit, és bízik abban, hogy a jó Isten meg fogja bocsátani lépését.

Semptey Gellért SDS

Fr. DOMANITS JÓZSEF S.J.

(1899-1987)

A XIX. század utolsó évében, április 3-án született Törökbálinton. Édesapja kertész volt, aki nemcsak kerti temetőt, hanem emberpalántát is nevelt szép számmal. A 14 gyermek közül Józsi volt a legfiatalabb.

Gyermekkorában szépen ministrált, és szorgalmasan tanult: aranykitüntetéssel végezte az elemi. Ezután volt péksüteményt kihordó fiú, dolgozott üzletekben, s 18 éves korában elvitték őt is a nagy háborúba. Az olasz fronton vetették harcba, ahol a hegyi patakok vizét pirosra festette a katonák vére. Ő életben maradt, de betegten hozták vissza. Mégis hosszabb-rövidebb időre 1922-ig újra meg újra behívták a honvédséghez.

1920-ban P. Ambrus István S.J. személye és barátsága keltette fel érdeklődését a Jézus Társasága iránt. A hivatás csírája kikelt, és 1922-re beérett.

Érden volt aspiráns és novícius. 1924-ben, Szent Ignác ünnepén Isten jóságában és irgalmában bízva, és attól a vágytól ösztönözve, hogy neki szolgáljon, örök szegénységet, tisztaságot és engedelmisséget fogadott a Jézus Társaságban. A Rendben az első és – amint írja – az utolsó munkahelye a konyha volt, "ahol mindvégig kitartottam". Rövid önéletrajzában még kétszer használja ezt a kifejezést, és ez így igaz: mindvégig kitart hűsi hűséggel nemcsak munkájában, hanem egész lelki életében, a szabályok megtartásában. A jobban ugyanakkor példakép lett. Mint szakács, kiváló képzettséget szerzett, tehetségét több rendház konyhája bizonyította: Budapesten, a Mária utcai központi házban majd 9 éven át a Manrézában. Azután 6 évre Kalocsára küldték, onnét Kassára, később Szegedre. A Társaságban az utolsó munkahelye ismét a Manréza volt 1947 és 1950 között.

A szétzórás után egy évig a Szív kiadóhivatalában segített, majd a lap megszüntetése után 3 évig a Typopress vállalatnál dolgozott. Azután ismét a konyha következett, az újpesti Károlyi kórház főszakácsa lett: ott is tanította és nevelte a fiatal szakácsgenerációt. 1959. dec. 19-én ment nyugdíjba, de már 1964. nov. 1-től két éven keresztül a Szentlélek kápolna sekrestyés munkáját végzi. Majd egészen 75 éves koráig üzemi postás.

Domanits testvér a konyhában nemcsak a szakmát tanította. Jó érzékkel tudott az emberekkel bántani: szava, ítélete határozottan őszinte volt, mondanivalója mindig talált. Egyszerű bölcsessége, józan ésszerűsége vonzott, szívesen tanulták tőle nemcsak a konyhaművészetet, hanem az emberi élet problémáiban és a lelki élet útjain való eligazodást is. Kiérződött belőle a csupa jóakarát és a segítő szeretet. Igazi közösségi ember, aki nem kihasználni, hanem szolgálni akarja a testvéreket. Önérzetes, de nem mutatja, ha önérzetét bántják. Szeret tréfálkozni, szellemes mondásainak mindig veleje van, de vidámsága visszafogott, sohasem harsány.

Az említett hűség készítette arra, hogy öreg korában odaálljon az oltárhoz ministrálni, mert – mint mondja – nem tudja elnézni, hogy a pap egyedül misézzen. Többször elesett az utcán, összetörte magát a templom lépcsőin, de amíg fel tudott kelni, ment a templomba.

Augusztus 19-én, hosszú haláltusa után, végelgyengülésben fejezte be életét, s ment át az örök hazába, melyre több mint 88 évet várt.

B.S.

PINEZICH RUDOLF REZSŐ

(1890-1987)

A győri Székeskáptalan olvasó- és penitenciárius kanonokja, az egyházmegye nesztorja, rubinmisés áldozópap, életének 98., buzgó papi szolgálatának 75. évében, augusztus 24-én költözött az örökkévalóságba.

A nyugat-magyarországi, akkor még Sopronkereszen (ma Baumgarten Burgenlandban) született 1890. jún. 30-án földműves, horvát anyanyelvű, vallásos

családban. Tizenketten voltak testvérek, akik közül hatan szép kort értek meg. Kicsi korában sokat betegeskedett, ezért elküldték levegőváltóásra és német szót tanulni a bécsi rokonokhoz. Két osztályt itt végzett el, majd úgynevezett "csere-gyerekként" Csornán járt elemi iskolába, hogy a magyar nyelvben is nagyobb jártasságra tegyen szert a gimnázium előtt. Jó hasznát vette később a háromnyelvűségnek. Gimnáziumot a közeli Sopronban, a becencse irányította Katolikus Főgimnáziumban végezte 1901 és 1909 között. A jeles érettségi bizonyítvánnyal a székében Győrbe utazik, és felvételt kér a akkor frissen épült Duna-parti új szemináriumba. Négy év múlva, Péter-Pál ünnepén, egy nappal 23. születésnapja előtt szentelik pappá.

Újmisésként, 1913-ban Tatabányára kerül bányászlelkésznek. A háború kitörésének napjaiban ő is megkapja behívóját, és tengerészlelkézi beosztásban végigszolgálja a háború négy évét. Több tengeri csatában is részt vett, de ezekről nem szívesen beszélt. Hazatérve a papi élet csendjét fokozottabban igényli. Leszerelése után püspöktől falusi lelkészre kéri. 1918-ban meg is kapja Győr közelében a kisbaráti plébániát. Ott marad 28 évig, az 1500 lakosú, színagyar és katolikus falu buzgó lelképásztorának. Igazi papi lélek a falusi pasztorációban. Szentbeszédeit nagyon szerették hallgatni. Akik a győri kiadású országos folyóiratot, az "Evangéliumot" ismerték, gyakran találkozhattak a között szentbeszédek írói között a Pinezich R. névvel. Kitűnő hitoktató volt, tudott a gyerekek nyelvén, és nagyszerűen működött a Kalot, a leánykör, a hitbuzgalmi egyesületek munkájában. Megtanult harmóniumozni és vizsgát tett énekarvezetésből. Megyei versenyeken, országos dalos találkozókon aratott sikert a Kiskarátai Katolikus Dalkör. Amikor kellett, tudott kemény és határozott lenni. Később kerületi esperes lett és tanfelügyelő a katolikus iskolákban. Népét a második világháború legnehezebb éveiben sem hagyta el, annak ellenére, hogy megkísértette őt is az időközben létrejött soproni országhatár és az azon túli szülőház vonzása.

1946-ban Papp Kálmán megyéspüspök a győri Papnevelő Intézet rektorává nevezte ki, a megújított előjárói kar élére. Falusi lelképásztorból kispapok nevelője, teológiai doktorok főnöke?! A teológiai szakterületen a Hittudományi Főiskolát, prorektorként, egy kiváló teológiai doktor vezette, de a Szeminárium életét, a kispapok nevelését az új püspök a háború után erre a nagyszerű "falusi" lelképásztorra és erényes papra bízta. Az intézkedés helyességét igazolta, hogy egy év múlva mindenki természetesen vette Pinezich Rezső rektorságát és kanonoki kinevezését. A kispapok kimondottan szerették, de tisztelték is. Az előjárótársak elismerték a képzett vezetőt, hiszen mint zsinati vizsgáztató, teológiailag magas jártasságot igazolt, katechetikai óráit kitűnően vezette, szellemi, lelki felkészültségénél csak alázata volt nagyobb.

Hat éven át zavartalanul végezte feladatát, míg nem a külső események kihatottak a szeminárium belső életére is. Átköltöztünk a régi szeminárium épületébe, és a szeretett "rektor bácsit" (így neveztük egymás között) kommentár nélkül leváltották. Ekkor mutatkozott meg igazi, erős jelleme. Kanonoki lakását maga takarította, még a padlót is sikálta. Egyedül élt, háztartás nélkül, kifőzdében ebédel, de nem lett remete. 1953-tól a püspöki szentszék bírójá lett, aktahegyeket dolgozott át, nagy lelkiismeretességgel, egyházi jogi szakértelemmel, évtizedeken át, késő öregségéig. A kaplánvizsgákon is találkoztunk régi rektorunkkal, mint zsinati vizsgáztatóval. Legnagyobb megbízatásának tekintette az 1958-ban kapott "penitenciárius kanonoki" hivatalát. Csaknem 30 esztendőn át, egészen haláláig, a legnagyobb lelkiismeretességgel látta el a székesegyházba járó papok és hívek gyónatását. Minden nap reggel 6-kor misézett, és tízig ott ült a helyén, 95 évesen is, este pedig legalább egy órát. Vasárnap hajnaltól fél kettőig, étlen-szomjan, míg az utolsó misét be nem fejezték. Csak az utolsó években kellett időnként segíteni neki.

Hivatásának tekintette azt is, hogy a győri egyházmegyében élő horvát ajkú híveket a Szűzanya győri Szentélyében mindig szeretettel fogadhassa, és anyanyelvükön köszönthesse és szolgálja. Utolsó nagy vállalkozása Kismartonba, szülőhazájába vezetett, és ott lehetett DDr László István kismartoni megyéspüspök úr 1986. július 1-én tartott aranymiséjén, mint a jubiláns 50 évvel azelőtti újmisés szónoka. Sokat imádkozott a jó halál kegyelméért, hangosan fohászokodva. Szeptember 2-án temették.

Volt kispapja, Horváth Géza